

Sygn. akt II PK 390/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko A. Spółce z o.o. w Ż.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i odstępuje od obciążenia powoda
kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 lipca 2015 r., w sprawie VII Pa (...).

W skardze wskazano, że opiera się ona na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na: „nie wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przez nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W.S., co skutkowało nie wyjaśnieniem podstawowej okoliczności dotyczącej treści umowy o pracę”.

Wskazując „na powyższą podstawę skargi kasacyjnej”, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2015 r., X P (...) i przekazanie sprawy temu

Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu za wszystkie instancje.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący, z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „gdyż naruszenie przepisów postępowania dotyczyło takiej wady, która w sposób istotny wpłynęła na wynik sprawy. W szczególności nie rozpoznanie przez Sąd Okręgowy jak i wcześniej przez Sąd Rejonowy zarzutu dotyczącego nie rozpoznanie przez Sąd tak istotnej okoliczności jak treść umowy o pracę, sama w sobie jest wystarczającą podstawą skargi kasacyjnej”.

Z kolei, powołując się na art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., podniósł, że „(...) Sądy obu instancji nie rozpoznały sprawy co do jej istoty pomijając przeprowadzenie dowodu z treści umowy o pracę łączącej powoda z pozwanym. W szczególności nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W. S., jedynej osoby uprawnionej do decydowania o treści łączącego strony stosunku pracy, stanowi naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na wynik sprawy. Naruszenie art. 227 kpc w zw. z art. 231 kpc spowodowało, że Sąd Rejonowy do czasu zamknięcia przewodu sądowego nie wypowiedział się co do wniosku o przesłuchanie świadka, a mimo to Sąd Okręgowy uznał błędnie, że wniosek ten został oddalony. Takie postępowanie uniemożliwiło w sposób prawidłowy ustalenie podstawowego faktu, dotyczącego treści umowy o pracę w świetle Uchwały Rady Nadzorczej i sporządzonego aneksu do umowy.”

W odpowiedzi na skargę strona pozwana A. Sp. z o.o. w Ż. wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej jako pisma procesowego uzależnione jest od zachowania przez skarżącego wymaganej co do niej konstrukcji oraz przepisanej formy. Z art. 398⁴ § 1 k.p.c., który w tej materii jest podstawowym przepisem, wynika, że na ustawowo określone wymagania każdej

skargi kasacyjnej składa się: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, oraz wskazanie, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, a więc określenie zakresu zaskarżenia, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a zatem sformułowanie wniosków kasacyjnych, tzw. petitum skargi kasacyjnej, czyli wskazanie, jakiego rozstrzygnięcia domaga się skarżący ze względu na przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie może merytorycznie rozstrzygać o zasadności skargi kasacyjnej, kierując się domysłami czy intuicją co do oznaczenia przepisów, których naruszenie zarzuca strona wnosząca kasację. Inaczej rzecz ujmując, Sąd Najwyższy nie jest władny dokonywać wykładni kierunku zaskarżenia, gdyż skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała w tym przedmiocie żadnych wątpliwości interpretacyjnych (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2015 r., II UK 287/14, LEX nr 1806478).

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi, którego brak nie może zostać usunięty i dotknięta tym brakiem skarga podlega odrzuceniu, bez wzywania do jej uzupełnienia. Skargę kasacyjną niespełniającą wymagań z art. 398⁴ § 1 k.p.c. odrzuca sąd drugiej instancji, a jeśli tego nie uczyni, do jej odrzucenia jest uprawniony Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

W niniejszej skardze kasacyjnej nie przytoczono podstaw kasacyjnych, a więc przepisów prawa oznaczonych numerem artykułu (paragrafu, ustępu), poza ogólnym powołaniem się niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, „przez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W.S., co skutkowało niewyjaśnieniem podstawowej okoliczności

dotyczącej treści umowy o pracę”. Brak ten prowadzi do odrzucenia skargi z przyczyn wskazanych wyżej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 102 k.p.c.